

dringshaveres Forsøg paa ved at stemme „Nei“ at tiltvinge sig utilbørlige Fordele, opstiller en Regel, som medfører, at hele det Mindretal, som stemmer mod Affordforlaget, tvinges til at gaa ind derpaa? Dette Mindretal kan omfatte Fordringshavere, som have ganske andre Motiver til at stemme „Nei“. For Nøgles Vedkommende kan Grunden være ligefrem Egenfindighed; ligeoverfor dem vilde man vel ikke finde, at Regelen var forbundet med Betænkelse. Men Andres „Nei“ kan hvile paa en fuldstændigt berettiget Grund, navnlig paa Overbevisning om, at det af Skyldneren gjorte Tilbud efter Boets Status og hans øvrige Hjelpekilder er utilstrækkeligt. Hvorledes skal det da forsvares, at ogsaa saadanne Fordringshavere tvinges til at gaa ind paa Afforden? I denne Henseende maa Bægten lægges paa, at det ikke blot er i Skyldnerens men — hvad der især er af Bigtighed — i alle Fordringshaveres Interesse, at det ikke bliver altfor vanskeligt at faa en Afford istand. Skyldneren vil lettere kunne arbejde sig op igjen, naar han kommer til Afford og saaledes faar Lov til at fortsætte sin tidligere Virksomhed. Fordringshaverne kunne, naar dette tilstedes Skyldneren, vente en rigeligere og hurtigere Fyldestgjørelse, end gennem Konkursbehandlingen, blandt Andet fordi de med denne forbundne Udgifter for en stor Del spares. Endelig er ogsaa den Betragtning af Bigtighed, at Skyldneren, naar han har større Udfigt til en human Behandling, idet han veed, at han ikke vil blive prisgivet for en enkelt eller enkelte Fordringshaveres Egennytte eller onde Villie, vil være tilbøieligere til at opgive sit Bo i Tide fremfor at fortsætte en Forretning til Stade for samtlige Fordringshavere. Maa det saaledes fra et almindeligt Standpunkt anses for ønskeligt, at Afslutningen af Afforder i et Konkursbo lettes, saa indeholdes der heri en vigtig Grund til ikke at lade Dypnaaelsen af Afford være afhængig af Enstemmighed. Thi, naar Fordringshaveres Antal ikke er meget lidet, vil det altid, selv om man tænker sig, at ingen Fordringshaver stemmer Nei blot for at opnaa større Fordele end de øvrige, være meget vanskeligt at opnaa Alles Samtykke. Og der er saa meget desto mindre

Grund til at fordre Enstemmighed, som dog i Regelen det Resultat, for hvilket den overveiende Flerhed stemmer, vil være det for alle Fordringshavere, altsaa ogsaa for Mindretallet, fordelagtigste.

Det vil imidlertid ses, at de Betragtninger, som saaledes kunne lede en Lovgiver til at indføre Tvangsafford, kun have Gyldighed, naar det Mindretal, som tvinges, er forholdsvis lidet. Thi kun da kan det stille sig som mere eller mindre sandsynligt, at Mindretallet stemmer Nei, blot fordi det haaber at blive kjøbt, og kun da har den Slutning Noget for sig, at Mindretallet maa tage Feil i sit Skjøn over, hvad Boet kan ventes at ville udbringes til, og at det Resultat, for hvilket den overveiende Flerhed stemmer, rimeligvis trods Mindretallets afvigende Mening er det, som baader alle bedst. Der kan derfor heller ikke være Spørgsmaal om, at den med Hensyn til Beslutninger vedrørende Boets Bestyrelse ellers gjældende Regel, at Stiftesamlingens Flertal, bestemt paa den i § 64 angivne Maade, binder Mindretallet, skulde finde Anvendelse paa Affordforhandlingen. Til Affordens Antagelse maa der kræves et paa en særegen Maade forstærket Flertal og det baade med Hensyn til Fordringshaveres Antal og Fordringernes Størrelse. En saadan Fordring opstille alle Lovgivninger, som kjende Tvangsafford, men den nærmere Vidning er selvfølgelig forskjellig.

Naar det af de ovenanførte Grunde maa indrømmes, at den tvungne Afford inden visse Grændser kan være fornuftig og hensigtsmæssig, maa det formentlig erkjendes, at Forlaget ikke ved den nærmere Bestemmelse af Grændserne er gaaet videre end forsvareligt. Reglerne herom findes i Forlagets § 107, der stemmer med den østerrigiske Konkurslovs § 217, men flere fremmede Love stille ikke saa store Fordringer. Den franske Code de Commerce Art. 519 fordrer kun simpelt Flertal efter Stemmernes Tal og $\frac{3}{4}$ efter deres Vægt og samme Regel gjælder efter den preussiske Konkurslovs § 187. Større Fordringer stille derimod saavel den svenske som den norske Konkurslov. Den sidstnævnte kræver (§ 65) enten at Afforden vedtages af alle mødende